

DOROTI KUMSON

Poslednja kap

Prevela
Dubravka Srećković Divković

Laguna

Naslov originala

Dorothy Koomson
THE ICE CREAM GIRLS

Copyright © 2010 by Dorothy Koomson
Translation copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Mome malom anđelu:
zahvaljujući tebi, sve ima vrednost.*

prvi deo

serena

HLADNA KAO SLADOLED?

Očekuje se da Serena Gorindž, jedna polovina tandema takozvanih Sladoled-devojaka, optuženih za ubistvo opšteomiljenog profesora Markusa Halnslija, danas dâ izjavu u sklopu suđenja za ubistvo.

Osamnaestogodišnja Gorindžova je starija od njih dve i vlada opšte mišljenje da je ona pokretačka snaga te hladnokrvno smišljene zavere da zavedu, muče i ubiju njenog bivšeg profesora istorije.

Iako su Gorindžova i njena saučesnica Popi Karlajl odmah nakon ubistva otišle u policiju, s tvrdnjom da se dogodila nesreća u kojoj je Halnsli izboden, dokazi nađeni na licu mesta ukazuju na to da je podvrgavan mučenju pre nego što je podlegao ubodnoj rani u predelu srca.

I Gorindžova, koja na slici jede sladoled i ima bikini na vezivanje, desno, i Karlajlova poriču optužbu za mučenje i ubistvo. Takođe i jedna i druga poriče da je baš ona zadala gospodinu Halnsliju smrtonosni udarac.

Dejli njuz kronikl, oktobar 1989.

serena

„Serena Gorindž, ja te volim.“

O, bože! Sad će to biti. Stvarno će biti. Nakon bezmalo petnaest godina želje da se to desi, nadanja da će se desiti, *molitava* da se to desi, desiće se. On će me zaprositi.

A možda i neće. Možda mi je opet naišao neki moj „trenutak“ kad se do te mere zanesem u maštarije da mi deluju stvarno.

Osvrćem se u potrazi za kakvim obližnjim dokazom koji će potvrditi da nisam sve uobrazila. Sedimo za stolom za dvoje ispred našeg najdražeg restorana u Brajtonu – male kantine koju vodi jedna meksička porodica, na samom rubu plaže. Ritmičan šum tamnog mora nežno se stapa s glasnom muzikom što gruva iz restorana, dok se mirisi začinjnih jela preukusno mešaju sa slanim vazduhom. Meni sleva, brajtonski kej okićen je stotinama i stotinama svetala, a zdesna su svetla vortinškog keja, naizgled smernija od svetala svog slavnijeg rođaka, ali svejedno ljupka. Toliko savršeno okruženje za prosidbu da jednostavno ne može biti moguće, *sigurno* sanjam.

Opet se usredsređujem na Evana. Kleči na jednom kolenu, zuri u mene ozbiljnog lica. Nije maštarija. Ne može biti. Jer

ni u jednom mome uobraženju Evan nikada nije padao ničice preda mnom – to je tako daleko od njegovog uobičajenog ponašanja da nikad nisam ni uspela zamisliti kako bi izgledao ako bi to uradio. Teatralni potezi su kod njega tako malobrojni i retki da je ovo sad kao kad bi jednog šetao brajtonskom obalom – poverovala bih tek kad ga vidim. Dakle, ovo mora da je stvarno, jer vidim ga.

„Serena Gorindž, ja te volim“, ponavlja, i tad znam da je zaista stvarno. Samo bi Evan iz stvarnog života znao da ću odlutati u neki svoj „ludi svet“, kako ih on zove, onog trena kad on klekne na koleno i prozbori. Samo bi Evan iz stvarnog života znao da će mi biti potrebno da zađem u svoje lude svetove kako bih još jednom proverila da li se to istinski zbiva. I samo bi Evan iz stvarnog života znao da će, kad se vratim u ovu stvarnost, morati da produži tako što će iznova krenuti.

„Želim da čitav svoj život proživim s tobom.“ Pruža ruke i obujmljuje obema šaketinama svoju levu šaku, drži me za nju nežno ali i čvrsto. „Obično ne govorim tako nešto, pa kad ti kažem da mi je život zbog tebe neizmerno lepši nego što bi inače bio, i da ne želim da ikada dođe kraj našim zajedničkim trenucima, onda znaš da to ozbiljno mislim. Dakle, da li bi mi učinila tu čast da se udaš za mene?“

„Već sam udata za tebe“, odgovaram.

Lice moga muža iz ozbiljnog izraza razmekšava se u ogroman, topao osmeh. „Ponovo“, kaže. „Hoćeš li da se udaš za mene ponovo?“

Polako i blago tonem u ćutnju kako bih se time sladila. Tom *prosidbom*. Prethodni put mi je bila uskraćena. Jer ovo, ovo dokazuje da zauvek želi sa mnom da bude. Jeste, već se na to obavezao time što se mnome oženio, ali on to stvarno *želi*. Prethodni put je sve bilo prilično dvosmisleno i nužno kad smo odlučili da to obavimo.

* * *

maj 1996.

Ležali smo obučeni od glave do pete, jedno uz drugo na postelji u njegovom stančiću u Londonu, i zurili u plafon. Upravo sam mu bila saopštila da tableta „dan posle“ koju sam popila pošto mu je pukao kondom nije delovala i da sam trudna. To su mi potvrdili izostanak menstruacije i tri testa. (Čekala sam da se nađemo u horizontali pa da mu onda izručim novost, pošto sam podozrevala da će se preturiti.) „Uf, pa ništa“, rekao je pa ispustio dubok, blago žalostiv uzdah mirenja sa sudbinom i poraza. Uzdahnula sam i ja, znajući šta misli, kako se oseća. Nije to bila neka strašna vest, nije čak bila ni rđava; samo neočekivana, vest koja menja život. Ja nisam bila spremna, i bila sam sigurna da nije spreman ni on. Ali to nam je što nam je, spremni-nespremni. Beba je bila na putu.

„Verovatno bi trebalo da se venčamo“, izjavila sam.

„Da nam roditelji ne bi pošizeli“, odgovorio je.

„Jer pošizeće“, rekla sam ja.

„Pošizeće. Aha.“

„Aha.“

Evan nije razumeo da sam, rekavši kako bi „verovatno trebalo“, mislila na to da bismo „morali“. Nije se to ticalo samo mene; baš bi me bilo briga, ne bi mi smetalo ako se ne udam. Ali nakon onoga što se pre nekoliko godina dogodilo mojoj porodici, nakon svega kroza šta su roditelji prošli zbog mene, nisam im mogla još i ovo prirediti – nisam mogla spisku svojih prestupa dodati još i stavku „samohrana majka“... Morala sam im pokazati da nisam ono što svet misli da jesam, već da sam devojka vredna poštovanja i da umem da postupam kako treba. *Morala* sam da se udam.

„A i nije baš da se ne bismo u nekom trenutku venčali, i ovako i onako“, kazao je Evan upinjući se da povrati vedrinu,

da spase stvar tako što će zvučati pozitivno. „Možemo to uraditi i sad.“

„Aha, valjda“, odgovorila sam. A kroz šest nedelja bili smo muž i žena, i to je to. Bez romantike, bez neke priče koju ćemo pripovedati i prepričavati; nije bilo čak ni vereničkog prstena da se hvališem.

Još otad me izjeda sumnja kad se zapitam gde bismo sad bili da se nismo venčali silom prilika. Bez sumnje, da je Serenu Gorindž poznavao krajem osamdesetih, da je znao tu osobu koje je bilo po svim novinama i koju su optužili za nešto stravično, ne bi se mnome oženio. Ali on nju nije poznavao. Susreo je i upoznao pravu mene. I većito se pitam da li sam ta prava ja dovoljno dobra. Da li je *želeo* da se oženi tom pravom mnome, umesto što je *morao* da se ženi kako bi udovoljio ultrazadrtim roditeljima.

„Prethodni put nismo imali prilike da to obavimo kako valja“, kaže Evan. „Hoću da ovog puta to imamo. Obećao sam sebi, na dan kad smo to uradili, da ćemo to obaviti iznova, propisno. Još od prvog venčanja odvajam pare da to učinimo. Velika crkva, bela venčanica, ogromna svadba, medeni mesec – sve što ide u paketu. Moći ćemo da imamo sve što ranije nismo mogli priuštiti ili za šta nismo imali vremena, a u to spada...“ Zavlači ruku u unutrašnji džep svog najdražeg sakoa i vadi kutijicu od plave kadife. Otvara je da mi pokaže, i u njoj, izvaljen na svilenoj postelji, počiva ogroman četvrtast dijamant sa bezbroj faseta, na srebrnom obruču.

Vazduh mi zapinje u grlu.

„Verenički prsten. Ovoga puta verenički prsten i prava prosidba.“

„Je li to pravi dijamant?“ Jedva uobličavam reči koje ću izgovoriti u prisustvu tog prstena, a već da ga dodirnem – to ne smem ni da pomislim.

„Naravno. Sad za njega imamo para. A obruč je od platine, iz iste one prodavnice gde smo kupili burme.“

Ruke mi lete ka licu jer suze mi naviru na oči i bujaju u grlu. Razmišljao je o tome, sve isplanirao i uradio zato što jesam dovoljno dobra: želi da bude sa mnom. Želi da bude oženjen mnome, istovetno koliko i ja želim da budem udata za njega.

Nikada ni sa kim nisam toliko želela da budem koliko sa Evanom. „A šta je sa *znaš-već-kime?*“, šapuće mi savest. To je deo moje savesti koji živi u prošlosti; klanja se prošlosti, drži se za nju, uvek je rešen da prošlost udene u sadašnjost. „*Zar nije ljubav tvog života bio znaš-već-ko?*“

Savest nije u pravu, dabome. Onaj pravi je Evan. On je onaj jedini.

„*Jesi li sigurna, Serena?*“, ruga mi se savest. „*Jesi li apsolutno sigurna u to?*“

Sigurna sam; stopostotno sigurna. Za mene uistinu ne postoji niko drugi sem moga muža. To što sam ja imala sa *znaš-već-kime* nije bila ljubav, nije bilo ništa nalik onome što imam sa Evanom. Nije čak posredi ni isto stvorenje, pa kako onda da bude?

„*Mila?*“, kaže Evan, tonom po kom se oseća da me je već nekoliko puta pozvao.

„Izvini“, kažem, „odlutala sam kilometrima.“ *Odlutala za čitav jedan život.*

„Koleno mi se smrzlo, a malčice sam i nervozan“, kaže on.

„Nervozan? Što?“

„Nisi mi stvarno rekla 'da'.“

„Nisam?“, pitam.

„Ne, nisi.“

„O!“

On se ceri onim svojim osmehom. „Hoćeš da te ponovo pitam?“

Živo klimam glavom. Samo još jednom, naročito sad kad znam da je tu i prsten.

„U redu“, kaže on, blago, kao bajagi iznureno odmahujući glavom. „Serena Gorindž...“ Zastaje da bi mi natakao prsten do pola prsta, a ja prestajem da dišem, nastojim da upamtim svaku pojedinost jer oživljavaću ih iznova deci, sestrama, roditeljima, svakome kog ne bude mrzelo da sluša. „Hoćeš li načiniti od mene najsrećnijeg čoveka na kugli zemaljskoj time što ćeš se udati za mene i iznova postati gospođa Gilmer?“ Navlači prsten do kraja, pored moje burme.

Maltene sam zaboravila da prodišem dok razgledam ta dva prstena. Naležu jedan uz drugi takoreći bez primetnog spoja, i izgledaju kao da su načinjeni jedan za drugi. Kao da ih ništa nikada neće razdvojiti.

„Naravno da hoću“, izgovaram i poskakujem dok se on s mukom pridiže. „Naravno da hoću ponovo da se udam za tebe.“ Bacam mu se oko vrata, a on mi se osmehuje, pa me obujmljuje rukama i zabacuje me unatrag radi sočnog, filmskog poljupca od kojeg se sve oko nas zaustavlja. Još jedan potez u stilu jednoroga na brajtonskoj obali. Večeras ih samo sipa.

Prepuštam se svemu. Poljupcu, prosidbi, tom čoveku. Tek sam kao kroz maglu svesna da imamo publiku i da se vazduh oko nas sad ori od tapšanja.

Zadržaću se u tom trenutku. Moram tako. Znam koliko lako mi sve to može biti oduzeto. Sve je krhko kad je neko poput mene. Tek malo šta je trajno. Živim na rubu bezdana koji pretpadom u prošlost, ljudima koji bi mogli saznati za šta mi je suđeno, kako sam javno žigosana pa opet iz početka prošla osudu za to. Živim u neprekidnom strahu da će me neko ili nešto gurnuti preko ivice.

Ali večeras valjda ne? Ne u ovom trenu. U ovom trenu, ja sam žena s kojom doktor Evan Gilmer želi da proživi život.

U ovom trenu, ja sam najsrećnija žena pod kapom nebeskom i ništa mi se ružno nikako ne može dogoditi.

serena

Šetkam se po kuhinji, otvaram kredence i kuhinjske elemente, tražim noževe.

Viljuškari su na bezbednom, ali oni oštri, oni koji mogu da nanesu ozbiljnu pozledu, kao da su nestali u akciji. Priznajem da sam ja za to kriva: sinoć sam ih sakrila, a ne mogu se setiti gde tačno – ali to ne bi bilo problem da kuća nije na nekoliko minuta od pretvaranja u kaos doručka i organizovanja dana i uobičajenog porodičnog pandemonijuma. Čak ni tako ne bi bilo problem da me Evan nije naterao na obećanje da to više neću raditi.

Prsti mi treći put kreću ka vratima rerne i otvaram je zaista hitro, u nadi da će se noževi tu stvoriti, na tom prvom mestu za skrivanje, omiljenom mestu za skrivanje.

Svake večeri, pred leganje, imala sam običaj da prikupim sve oštre noževe i poredam ih po plehu pa ih stavim u rernu – čisto za slučaj da neko upadne dok spavamo i reši da protiv nas upotrebi naš rođeni escajg. Onda sam to počela da radim pre nego što se uveče smestimo da gledamo televiziju, za slučaj da neko provali kroz stražnja vrata dok se mi izležavamo u sobi